

Jiná fantasy

POUTNÍK

Štěpán Burda

ilustrace: Tadeáš Kříbek
jazykové korektury: Ivan Burda

Poutník

Věnováno bratřovi Ivanovi

Cítil, jak se mu opuchlý jazyk lepí na patro. To znamenalo, že byl v bezvědomí už delší dobu. Jako by zestárl o několik let. Neutuchající žízeň mu to jen potvrzovala a navíc se do jeho těla opíralo polední, horké slunce, které jej tisklo k písčité zemi jako neviditelná ruka zapomenutého boha.

Pootevřel oči a s úšklebkem otočil hlavou. Viděl rozmazaně a navíc jej oslepovala zář rozlévající se z doběla rozžhaveného kotouče, vypínajícího se vysoko na modré obloze. Nebylo na ní ani mraku. Prohlédl horizont rovné planiny, která svou prázdnotou připomínala talíř po vynikající večeři. Její pravidelnost narušovaly jen trsy nažloutlé trávy a několik menších tmavých skvrn rozházených kolem jako zapomenuté kuželky. Líci stále přitisklý k zemi zhluboka vydechl, až zvířil několik zrníček jemného písku. Ihned se rozkašlal, aby dostal to škrábavé svinstvo z úst. Bolestné štípnutí a chuť krve na ztmavlém jazyku nedostatkem tekutin mu na kratičký okamžik sdělila, že rty má popraskané jako léty obnošený, nepromazaný opasek. Navíc, tupý výbuch v boku jej donutil se posadit s rychlostí hodnou cirkusového cvičence. Doslova mu bolest vyrazila z plic veškerý vzduch a začal sípavě lapat po dechu. S každým takovým počinem se mu před očima roztáčely tmavé kruhy, které se překrývaly jeden přes druhý, až se slily v temné moře, jehož hladina se podobala barvě smůly vařící se v obrovském zčernalém kotli.

Znovu omdlel.

Hleděl do oranžových očí nějaké písečné ještěrky, která se byla přesvědčit, zda je už mrtvý. Naštěstí nebyl. Promnul prsty levé ruky, co nehybně ležela za gekončikem jako kus zapomenutého hadru. Zrníčka písku se téměř nepohnula. Zvíře však lehce natočilo hlavu směrem, kde se před chvílí prsty zraněného muže sotva hnuly. Přesto si dál hleděli do očí. Černovlasý chlap s odrostlým strništěm ani nemrkl a soustředil se na přicházející okamžik, vymrštit ruku a sevřít tvora pevně mezi prsty. Vybavil si vzpomínku na dětská léta, kdy rychlost svých reakcí, postřeh a přesnost cvičili právě chytáním ještěrek. Ne mnoho odlišných od této. Teď však nešlo o trénink, ale možnost jak trochu zahnat hlad a dostat do svého těla také několik kapek chybějících tekutin. Náhodná příležitost, která přišla vhod, právě

když opět nabyl vědomí. A on se jí nemínil vzdát, stejně tak jako se nemínil vzdát svého života, přestože už měl být mrtvý.

Z koutku úst mu trčel ocas ještěrky, který připomínal špagetu třící z pusy dítěte, které si hraje s večerí. Pomalu a důkladně přezvykoval. Prohlížel si několik černých skvrn, co už nabyly správných obrysů, když se jeho zrak konečně zaostřil. Byli to mrtví muži. Měl zvláštní pocit, jako by se připletl na nesprávné místo v nesprávný čas. Nehnutě seděl, jednu ruku si tisknul v bok, aby zmírňoval tupou bolest, která mu stále pulzovala tělem. Zvažoval situaci a pozoroval svá bosá chodidla, zčervenala od slunce. Oblečený do lněné haleny s rozparkem a ve špinavých spodkách sahajících k lýtkům si troufal tvrdit, že po západu slunce bude zima. Tak tomu v podobných místech bývalo, přestože nevěděl, nemohl si vzpomenout, kde teď právě je. Předpokládal, že stejné zákonitosti divočiny, která není krutá, zlá, ale neodpouští, budou platit i zde.

Polknul nasládlé sousto, špičku suchého ocasu vyplivnul. S grimasou úsilí ve tváři se postavil. Jeho pravá ruka ze zvyku hledala jednu ze Sester, zavěšenou u opasku na boku. Ale zdálo se, že jej obě opustily, nebo lépe řečeno byly uneseny. Šouravým krokem zamířil k první mrtvole, od které se ozývaly bzučivé zvuky křídel poletujícího hmyzu. V jeho mysli se šířilo nutkání uvěřit, že se smrtí tohoto muže, má co k dočinění.

Siluetu jeho šlachovité postavy se vypínala nad nehybným tělem chlapíka menšího vzrůstu. V jediném okamžiku se mouchy před nevítaným hostem rozletěly do všech stran. Snad poslední z nejodvážnějších vylezla z tmavé díry pootevřených úst lemovaných hnědavým vousem, slepeným žaludečními šťávami a krví. Masařka tlustá jako palec se usadila mrtvole na nose a majetnicky zašelestila předními nožkami. Chlap, kterému na rozdíl od přeživšího, většina oblečení zůstala, měl malou díрку v místech žaludku, kolem které byl rozevřen krvavý květ. Z díry na druhé straně vyteklo z těla vše zbylé a zbarvilo písek do tmavého odstínu. Zdálo se však, že němý ležící byl přinejmenším prošacován a o nejcennější věci už zajisté přišel. Černovlasý muž se opatrně sklonil pro kožený klobouk

s promáčknutým dýnkem, když tu jeho oko upoutal záblesk světla v nedalekém trsu trávy.

Zvedl mosazný matný váleček, z jedné strany otevřený. Nábojnice. Čichl k ní a zadíval se do jejich temných útrob. Vůně střelného prachu jeho mysl vrátila v čase o mnoho hodin zpět.

Pokud se zdržíš, budou tě čekat potíže... vyvstala mu v hlavě slova, když jej Kana varovala svým zpěvavým jazykem. Nedokázal na tom však nic změnit, protože během *přesunu* toho mnoho změnit nemůžete. Téměř nic, až na vlastní myšlenky. Cítil, jak se rychleji a rychleji pohybuje černým *trychtýřem*, který se ho chystal vyplivnout někde na druhé straně. V místech, kde měl čekat kluk.

Zahlédl modré nebe, ostré slunce a nízké zlatavé duny. Obraz se rychle zvětšoval a dával znát, že na písčitéch hřbetech roste místy suchá tráva. Najednou se před jediným oknem v černých hlubinách *trychtýře* mihla něčí záda, co vyplnila Poutníkovu celé zorné pole. Překvapením se nadechl, víc neměl šanci stihnout. Navíc mu bylo jasné, že ho kluk nečeká.

Cvaknutí vlastních zubů, křik překvapených mužských hlasů a písek v ústech. Narazil do zad chlápka, který se v odpovědi na to, rozplácnul na všechny čtyři. Sám zvládl nepovedený para kotoul, který zakončil v podřepu. Ani si neuvědomil, že ztratil klobouk, ale zato zjistil, že při své zbrklém úvodu přišel o jednu ze Sester. Tasil osířelý revolver, který svým ohlušujícím staccatem přeřvával halekání hrdlořezů, jež na něj čekali. Někteří dokonce přestali halekat úplně, jak těžké kulky narážely se vši chutí do jejich těl a vylétaly ze zad jako splašení ptáci. Jenže se za nimi nevznášelo peří, ale vybuchovaly kusy masa, krve a všeho, co těmto hvízdavým letcům stálo v cestě.

Před prvním kopancem se taktak uchránil předloktím, druhému se vyhnul kotoulem vzad. Vousáč v oblečení, které vyšlo z módy před několika sty lety, se nemínil jen tak vzdát a přibližoval se rychlými kroky, se sekerou na dlouhém toporu v rukou.

V komoře zbývaly dva náboje, ale aniž by musel počítat, viděl, že podobně naladěných členů uvítací ceremonie je daleko víc.

Byli snad všude kolem. Jeho podvědomí říkalo, že mu za zády nikdo nestojí. Vyrazil pozadu tímto směrem a zároveň pohladil malíkovou hranou kohoutek, jehož kovové klepnutí o zápalník splynulo s dvěma hromy, doprovázející plamenné jazyky, které vyskakovaly z hlavně starodávně vyhlížející zbraně. Sekerník se chytil na prsou a bradou začal rozrývat zem, jako když sedlák svým pluhem obdělává pole. Druhý, černovlasáč, se překvapeně podíval do míst, kde ještě před chvílí měl koleno a také se odporoučel k zemi.

Poutník stále pozadu ustupoval naučeným krokem a kontroloval scénu před sebou. Jeden ze čtyř dřepěl za nízkým keřem, z něhož mu vyčuhovala ramena a hlava korunována slaměným kloboukem. Vyhodnotil jej jako nejmenší nebezpečí. Spletl se. Zbylí, vyzbrojeni dlouhými tesáky, už neběželi tak sebejistým tempem, přesto stále zkracovali vzdálenost.

Prsty ustupujícího muže při tom všem vykonávaly vlastní pohyb. Deseti tisíckrát nacvičený tanec. Z otevřeného bubínkového zásobníku vyhazovaly horká mosazná těla nábojnic, a ještě, než poslední z nich stačila dopadnout na zem, už na jejich místo vsazovaly nové letce s olověnými zobáky. Jeho prsty vířily jako tanečnice v nejdivočejším rytmu, které stejně tak svými rychlými kroky přitahovaly pohledy mladíků a obdivuhodně shlížejících starců. A také vrahů, kteří díky tomuto zdánlivě pout'ovému představení ještě o něco zpomalili.

Předposlední z chlapů se s bublavým klokotem skácel k zemi, prsty přitisknuté ke krku, v němž se snažil udržet hmotu podobnou tmavé borůvkové marmeládě.

Po následném cvaknutí kohoutu se měl i poslední přibližující zastavit, ale z hlavně se místo plamenného plivance vyvalil jen proužek kouře. Čtvrtá komora přibližovala náboj, kde na něj měl nedočkavě zazvonit úderník.

Starožitný revolver vyplašil ze svých útrob olověného letce. Vzlétl však asi pětadvacet sáhů před poutníkem. A v mžiku byl u něj. Slaměný klobouk se zle usmíval.

S pohledem upřeným k zemi sledoval dva páry stop. Zprvu si myslel, že se jedná jen o chlapy, z nichž jeden byl výrazněji těžší. Ale poté přibýly i otisky dětských podrážek, které nepatřily do těchto časů. *Přesto si mysleli, že by jim mohl být někdo v patách, a tak kluka chvíli nesli. Takže jsem si vybral dobře,* pousmál se nad tím, že jej nepřevzeli a rozhodl se sledovat stopy, které vedly správným směrem. *Proč ale taková opatrnost? Předě mnou?* Rozhrnul halenu kousek od hrudní kosti. Pravá část jeho hrudníku byla jaksi deformována, vpáčená dovnitř. A střed této prohlubně zdobila narůžovělá vazivovitá kůže, přesně taková, jakou se pyšní hluboká, zhojená zranění. Nevěřičně kroutil hlavou. Už se ale za svůj život setkal se spousty situacemi i chování lidí, které si nedokázal vysvětlit. Tak to prostě bylo. K jeho štěstí neviděl, jak vypadala jeho záda, v místech, kudy olovo vylétlo ven.

Tu a tam šlo rozeznat písek splepený kapkami tmavé krve, které horké slunce měnilo do podoby černého zasychajícího dehtu. A brzy se dozvěděl, čí krve. Na kopci, jehož vrchol splýval s horizontem, se někdo opíral o pokroucený sesychající strom.

„Kam vedete toho kluka?“ Zeptal se Poutník chlapa, který byl oblečen v jeho koženém kabátě. Zády opřený o kmen, zborcený v jakémsi pokřiveném sedu. Sám se nad ním vypínal v zašedlých, spodkách, což mu na důstojnosti nepřidávalo. Ale převahu rozhodně, sám byl na nohou a ten opírající se o strom sípavě bojoval o každé další nadechnutí.

„Vodu,“ zkroutily se popraskané rty v bledé masce obličeje člověka, který ztratil hodně krve.

Sehnul se k únosci, chytil jej za hnědé klogy vlastního kabátu a přitiskl ho silně ke kmeni. „Kam jde ten druhý s tím klukem?“

„Nevím,“ pohledem uhnul doleva.

Stisk zesílil, mozolnaté pěsti zatlačily do hrudníku, až v chlapovi zapraskaly obratle. „Seru na tebe!“ pokusil se muži v klobouku plivnout do obličeje, ale v ústech nezbylo ani na tu nejmenší slinu, takže se z jeho rtů vyloudil jen podivně znějící pšouk.

Naklonil se k němu na tolik, aby viděl přímo do jeho očí. „Fráze, že bych ti urychlil odchod z toho světa, jsi možná někdy slyšel,“ chytil umírajícího tvář do dlaní a konečky palců jemně přiložil k očním důlkům, „ale to, že bych ti odchod mohl kurevsky znepríjemnit, možná ne. Takže se tě ptám ještě jednou, kde,“ zatlačil palci, tak, aby zdůraznil svou otázku, „je ten druhý a kam vedl podivně oblečeného kluka?!“

„Ty svině!“ Nadávka zanikala v bolestném chropění. „Nech toho,“ vzpouzel se z posledních sil, ale jeho odpor byl stejně slabý jako jeho hlas. Přesto tlak na chvíli polevil. „Najdeš je v Zálesí, dědina dole za kopcem, kde mizí písek a začínají borovice.“

Věděl, že mluvil pravdu. A taky věděl, že kabát, který nedávno ukradl, už brzy potřebovat nebude. Vzal si ho zpět a stenajícího chudáka nechal vlastnímu osudu.

Zastavil se na plytkém hřebenu duny, který se ježil suchými trsy houževnaté trávy. Pohled upřený v dále. Sledoval bílé stužky kouře, které stoupaly nad střechami domů nepravidelně rozestých podél okraje lesa. Odtud se zdály legračními dětskými hračkami, které někdo ve spěchu opustil. Posunul si krempu klobouku více do čela, aby se chránil před ostrým sluncem. Prsty pravé ruky ze zvyku zabubnovaly v místech, kde ještě nedávno byla pažba jedné ze Sester – prastarých zbraní z jiného světa. Dnes však cítil jen látku mnohokrát přepraných, k lýtkům sahajícím spodkům.

Vítr šelestil v travách a tančil se zrnky písku.

Ač jeho zrak byl ostřejší než zrak běžného člověka, žádné obyvatele na tuto vzdálenost nerozeznal. Ale byli tam, neměl pochyb. A snad mezi nimi byli i ti, kteří za sebou zanechávali mělké otisky, jež se vítr snažil skrýt.

Odpočíval v hlubokém dřepu, pohrával si s prázdnou nábojnicí. Na první pohled se mohlo jednat o trik pouťového kejklíře, ale ve skutečnosti, ve skutečnosti šlo o cvičení prstů, které je udržovalo hbité a přesné. Navíc tomu, kdo v tomto prstocviku dosáhl mistrovské úrovně, dokázal projasnit mysl a umožnit se ponořit hlouběji do

svých vzpomínek. Nábojnice doslova proplouvala mezi prsty, jako by žila vlastním životem kovové myšky, hemžící se kolem palce, ukazováku, prostředníku a prsteníku. Tam a zase zpět, hladce jako voda. Vybavoval si tvář chlapa, jehož hlavu zdobil slamák, připomínající zvrácenou svatozář. Špičatá brada, rty jako dítě a modré zdánlivě nevinné oči. Kudrnaté kotlety přecházející v plavé licousy. Nic mu tato tvář neříkala. Neznal jej, ale jistý si byl jedním, že ani on sám nepocházel odsud, z tohoto světa.

Když se zeptal pasáčka, jestli je ve vsi nějaká nálevna, ten aniž pohnul rty, ukázal mezi domy, nad jejichž střechy vyčnívala vysoká chalupa. Opíral se o lískovou hůl a tupě zíral na cizince. Kozy přežvykovaly tuhou trávou, v očích stejně přihlouplý výraz jako chlapec.

Paprsky slunce chýlíciho se k západu za ním zavíraly dveře a vrhaly jeho táhlý stín skrz celou knajpu až přímo k barové desce. Nikdo z hostů mu tak nemohl vidět do obličeje. Jeho světlé spodky špinavě zářily v potměnělém přízemí nálevny. Klobouk si nesundal. Pár místních chlapů a ženských si jej zkoumavě prohlédlo, ale nepozastavili se nad ním příliš dlouho, což značilo, že i do Zálesí někdo z přespolních občas zavítá. Uvědomil si, že tahle skutečnost mohla oddálit všetečné dotazy, odkud přichází a co chce.

Usedl do tmavého kouta na křivě sbité štokrle přisunuté k velkému jako by popravčímu špalku, staženému silným provazem. Naštěstí se na něj neservírovaly hlavy, ale talíře, ať už s čímkoli.

V žaludku mu rachotilo jako v plechové pokladnici, ve které se při zatřepání škrkavě ozve několik posledních mincí. Přes zapšklý vzduch čpící agresivním potem nemytých těl, šlo rozeznat něco pečeného, co mu v ústech svolávalo poslední sliny. Přesto téměř nasucho polkl. Samotný hlad v něm probudil neopatrnost a až na poslední chvíli si všiml blížícího se chlápka s krysím ksichtem.

„Co to bude cizáku? Máš čím platit?“ ruku v bok a ve tváři výraz, že cizince tu nakonec moc rádi nevidí. Možná špatné zkušenosti.

Pohlédl Krysákovi do obličeje. Pronikavě a varovně. Okamžitá změna jeho výrazu ve tváři jasně vyzářovala uvědomění, že by se mohl svými povýšenými kecy dostat do problémů.

„Čím se tu platí?“ mezi tím se blížil pravačkou do postranní kapsy kabátu.

„Stříbrem, jako všude jinde. Chceš teda něco? Pokud nemáš zač se pohostit, běž raději pryč. O takové tu moc nestojíme,“ dodal neutrálním hlasem.

„Stříbro...“ *nebo olovo*, pomyslel si. „A co tohle?“ položil na špalek pěkný nožik s jednoduše zdobenou kostěnou ručkou.

„Tak počkej,“ odpověděla obsluha a natahovala ruku po noži na důkaz, že se dokáže domluvit.

Poutníkova ruka vystřelila jako útočící chřestýš a pevně drapla chlapíka, za vyzábělé zápěstí. Přitlačil jej ke špalku, až se Krysák zlomil v pase a musel se tak předklonit. „Ukázal se tu nedávno chlap ve slamáku s klukem v nezvyklém šatu?“

Oči rozšířené strachem, rty lapající po vzduchu jako ryba vytažená z vody. Nedokázal odpovědět a šhubající líc prozrazoval, že mu neochabla jenom ústa.

Stisk povolil.

Kozí sýr s cibulí, včerejší chléb a domácí pivo, kterému chyběl říz. Chutnalo výborně, bylo neskutečně úlevné po dnu a půl bez vody se konečně napít. Rukávem si otřel ústa a cítil, jak mu lepí rty od neprokvašeného cukru. Pivo bylo silné. Začal lámat chleba a ukusovat sýr. Z jeho obličeje se dal po delší době opět přecházející úsměv. Pamatoval si časy, kdy se za jídlo modlíval a děkoval Nejvyššímu karbaníkovi, jak jej teď nazýval, když si na něj náhodou vzpomněl. Od určité doby jeho víra utuchala, až nakonec vyschla jako studna na okraji rozšiřující se pouště.

Sledoval dění v lokále. Nemohlo mu uniknout, že si ho podezřele a nenápadně prohlíželi tři chlapi. Místňáci. Ale takoví, z jejichž očí lze vyčíst nekalé úmysly. Ramenatí chlapáci s mozolnatými dlaněmi, kteří určitě nemají k ránu daleko.

Stejně, jako když se na vás někdo dívá, dokážete to nějak poznat a otočit se k dotyčnému. Ještě ostřejší byly jeho smysly. Setkal se s pohledem jednoho z nich. Jako by mezi sebou poměřovali síly. Sám se nenechal na jeho hru nalákat, neuhnul pohledem nahoru ani dolů. Po chvilce plynule přešel zraky doleva, směrem k šenku. Neměl zájem vyprovokovat místního samce v jeho vlastním teritoriu. Usmál se nad tímto přirovnáním. A konec konců, byli tři.

Panoval zdánlivý klid. Ale jeho smysly mu říkaly, že něco visí ve vzduchu. *Je tu dusno jako před bouřkou.* Sebral pár mincí, které mu krysí ksicht ještě vrátil, protože podle něj měl prý nůž větší cenu než porce, kterou si objednal. Znovu se pousmál, že sám byl příčinou takové upřímnosti a poctivého obchodu. *Nejvyšší čas se odtud zdekovat,* zamířil k šenku, zdobeného odřenou malbou symbolizující modré květy prosvícené žlutavými slunečními paprsky.

„Co bys rád? Nebo ti něco nechutnalo?“ šenkýř pozvedl unavené oči, pod nimiž se mu rýsovaly výrazné váčky vypovídající o probdělé noci. Čelo zkrabacené vráskami jako kůra dubu. Čekal na odpověď.

„Někoho hledám.“

„To mi všichni,“ odpověděl ledabyle a položil prázdný korbek na desku výčepu, dnem vzhůru.

„Chlapa ve slamáku, který s sebou měl kluka, co rozhodně nevypadal jako zdejší,“ nenechal se odbýt.

„To nevypadáš ani ty.“

Něco tady nehrálo, byl přesvědčený, že šenkýř mlží nebo hraje o čas.

„Ale možná by ti mohli poradit tito chlapi,“ podivně se usmál.

Obestupovali jej tři hromotluci. Bylo mu jasné kteří.

„Prý nekeho hledáš,“ začal rozhovor nejbližší z nich, tónem toho, kdo si myslí, že bude mít v debatě jasně navrch, „sme zaslechli, hm?“

Neodpovídal.

„Chlapi syšeli ste to taky, né?“ mluvil dost hlasitě, jako by mu to tady patřilo. Položil svou medvědí pracku na poutníkovu rameno.

Pohládl desku šenku a nechal na ní spočinout své ruce. V pohotovosti. „Nechci žádné problémy, jsem vlastně už na odchodu.“

„Nechce žádné problééemy!“ zachechtal se. „Jenže ty už je máš, a navíc jsme dostali zaplacíno, abychom je vyřešili. Žejó, chlapi?“ Znovu se zasmát nestačil.

Cizinec na nic nečekal. Lehce se předklonil, ruku protáhl pod ramenem medvěda, chytil ho za zátylek a v mžiku s jeho pičiksich-tem vymaloval pult, až na jeho povrchu zadrnčely zuby. *Modrá, žlutá a červená.* V piruetě protančil kolem širokých zad a šahal po sekáči za pasem předkloněného velikána, který se už začal sesouvat k podlaze. V levém boku mu vybuchla obrovská bolest, před zlomenými žebry jej shodou okolností zachránilo jen to, že ránu nečekal a ve směru úderu chtěl kotoulem proklouznout k třetímu z ramenatých bjeců. Zakolísal, změnil směr a místo, aby rudovousáčovi otevřel břich řeznickým řezem od pupku k hrudní kosti, rozšklebilo se pod jedovatým ostřím stehno jako prasklá převařená klobása.

„Ty zkurve!“ cedil chlap skrze zuby v předklonu a snažil se dlaní stáhnout ránu po sekáči.

Poutník byl s ohledem na svůj věk mrštný jako ještěrka a rychlý jako ďábel. Vedl úder na čelist skloněného rudovouse, která jej měla vyřadit. Jenže se tak nestalo, a rezavec se natáhl po jeho zápěstí a zkrvavenou dlaní se ho snažil sevřít. Po ráně do sanice se obrovi sice točila hlava, ale to na síle jeho sevření mnoho neubíralo. Zabral, prudce trhl, a tak poslal Poutníka do náručí posledního ze tří kumpánů, který byl stále na nohou. Sám se vzápětí sesunul na zadek, jak se mu před očima vzdouval celý lokál. Mezi kolena vyzvracel smetanovou kyselici.

Musel být nejméně o dvě hlavy vyšší než on sám, uvědomil si Poutník, když jej chlap presoval v medvědíh objetí. Nohama šmátral ve vzduchu, špičky bot mu kmitaly nad zemí. Pokud by měl na hlavě ještě klobouk, tak teď by jej určitě ztratil. Nemohl se hýbat, z hrudníku mu unikal vzduch a bylo mu jasné, že jakmile vydechne,

tak omdlí nebo mu začnou silou sevření zpívat žebra, jako klacky při lámání na otop k táboráku. Zbývalo jediné, klepl čelem jako kladivkem do zlostí zkřiveného obličjeje. Praskla chrupavka, ucítil cibuli zapáchající dech, sople a krev, jak přeražený nos donutil chlapa ihned kýchnout. Ale poutníka nepustil. Asi to nebylo poprvé, co něco podobného rváč zažil. Do kolen, navzdory předpokladům, ho to neposlalo a navíc jej rozohnilo natolik, aby se jako býk střemhlavě rozběhl dopředu, přímo ke dřevěnému sloupu, podpírajícímu strop. To se poutník, kterého chlápek stále držel jako v kleštích, brzo dozvěděl. Náraz mu vyrazil všechn dech z plic, zavěšené lustry se svícemi u stropu knajpy na chvíli potemněly.

Jakmile opět rozpoznával lokál, mnoho času neuplynulo. Nevěděl, jak se to přesně odehrálo, ale chlap se držel rukama v rozkroku, s výrazem ve tváři, že něco hledá v kalhotách. Nesmyslně mružel o tom, že někoho zabije, ale nebylo mu rozumět, koho přesně, jak mu bolest bránila v příkladné artikulaci.

Cizinec se k němu potácivě dobelhal: „Takže jste se o problém pokusili postarat a cinkrláky jste dostali zaslouženě.“ Chraplavě vydechl, v oku mu škubala svírající bolest. Žebra dostala pěkně na frak. Dal si ruku v bok a sehnul se s grimasou v obličejí k zemi pro klobouk. A taky pro sekáč, výhružně ho potěžkal, když promluvil k chlápkuvi podruhé. Tentokrát konkrétněji: „Ten blondák ve slamáku a s licousy, ten vám zaplatil. Byl s ním kluk? Podivně oblečený kluk.“

Obr zkrouceně ležící na podlaze vysypanou slámou němě přikýval. Stále ruce v rozkroku.

„Kam šli?“

Po chvíli bolestně vydechl: „Nevím.“

„Kterým směrem?“

„Do kopca nad vesnicu. Asi tam, kde je vyhořelej kostel.“

Zastavil se u stolu, kde ještě před chvílí seděli docela v klidu a s úsměvy na rtech místní hromotluci. Obrátil do sebe vychladlou medovinu, ukousl kousek pečené bokoviny a ušklíbl se. Zda bylo zaplaceno, se nestaral. Sebral ještě solidně vypadající luk s toulcem

šípů a zamířil ke dveřím. Nějaký hubeňour mu raději bez řeči uhnul z cesty.

Svižným tempem ukrajoval lesní pěšinu esovitě se linoucí do kopce. *Asi ke kostelu*, na chvíli se zastavil, hluboce dýchal. Držel se za bok, dýchalo se mu docela dobře. *Takže to bude asi jen naražené. Jako by mě ale kopl kuň.* Košili si raději nevyhrnoval, měl dobré povědomí o tom, jak pohmoždění vypadá. Luk už napnutý přes rameno, toulec u pasu a sekáč, čepel zabalenou v kusu hadru, na druhé straně. Raději by měl u pasu jednu ze Sester, nebo ještě lépe obě dvě. Ale s lukem byl také blízkým přítelem. Už od dětství, kdy s ním musel během každého tréninku nastřílet přes dvě stovky šípů. Pak jednoho dne jej instinktivní lukostřelba pohltila natolik, že usínal s opuchlými prsty, které se podobaly převařeným párkům, a s vidinou, jak následný den bude opět napínat tětivu.

Cestičku přetínal mělký potok, ve kterém se mezi kameny zaleskli drobní pstruzi. Sehnul se a pil. Na druhé straně břehu něco našel. Usmál se, uviděl totiž otisk chlapcových podivných podrážek a jeden pár dospěláckých stop. A další dva. To už mu tak veselé nepřipadalo. *Tři na jednoho, to už tady před chvílí bylo.* Mohl se otočit, jít zpět a na vše zapomenout, v tom případě ale nevěděl, jak by se odtud dostal. Tohle nebyl jeho svět, nebo alespoň ne jeho čas. A kluk byl klíč, který pasoval do zámku dveří, jimiž se chtěl vrátit jednou zpět. Domů. Ale až nadejde ten pravý okamžik. Nevěděl, kterými všemi dveřmi bude muset projít, avšak ještě několikrát cvakne zámek, než otevře ty poslední. Plivl na šlápěje a znovu nasadil tempo.

S přicházejícím šerem začalo mrholit. Drobné jemné kapičky, které si našly cestu skrz jehličí, stékaly po kůře stromů i krepě jeho koženého klobouku. Propadlou střechou malého kostelíku, ne o moc většího než kaple, problikávalo oranžové světlo jako varující rudé oko démona, prozrazující jeho neúnavnou bdělost. Střešní tašky ze štípané břidlice, poházené kolem, ty, které ještě nepohltil les, se deštěm leskly mezi rezavohnědým jehličím. Do svatostánku musel kdysi

udeřit blesk, snad trest boží, odměňující místní pohanu, nebo jen rozmar počasí.

*Konečně jsi vystrčil hlavu z brlohu, dočkal se chlápka, který stál ve dveřích kostelíku; jejich jedno křídlo bylo vysazené z pantů a opřené o vnější zeď. Setrval pod stříškou, rozhlížel se. Nešlo poznat, zda je přímo na stráži nebo vyhlíží, kam by se šel vymočít. Když zívnu, od úst mu stoupala pára. Poupravil si na ramenou ovčí vlnu a zamířil si to k porostu tmavého malináci. *Vždyť ten pes má moje kožené gatě.**

Z čistě praktického hlediska počkal, až dokoná potřebu a bude si zapínat poklopec. Byly to přeci jen jeho kalhoty. Natáhl luk, tětíva zazpívala v závoji drobných kapiček, co se od ní rozprskly, jakmile ji šíp opustil. Jeho letky v mžiku trčely chlapovi mezi lopatkami, který se sesunul do zechcaného malináci jako podřatý strom.

Zapínal si kalhoty a poupravoval opasek, doufal, že v této chvíli nezíská roli toho, který mu ležel u nohou. Popadl luk a mezi prsty si strčil dva šípy, třetí držel v pravačce, založený, připravený napnout tětívu a vystřelit, a vše v rychlosti zopakovat. Lehce příkrčený se opatrnými kroky přibližoval k otevřeným půldveřím svatostánku. *Dva zbývají. Slamák, nějaký jeho kumpán a už jen kluk.* Vešel dovnitř, pár kroků před ním, kde se chodba lámala, vesele poskakovaly stíny plápolajícího ohně. *Doprdele!* Zanađával v duchu, hlasitě prasknutí břidlice, na kterou šlápl, prostoupilo celým stavením.

„Konečně ideš, taktak už to držím!“ Zahoukal chlap, jehož kroky se přibližovaly z hlavní síně. Stín zabijáka vyplnil celou protější stěnu.

Poutník se přitiskl ke zdi, tak aby jej do poslední chvíle nebylo možné zahlédnout. Natáhl tětívu, pevně sevřel lopatky a čekal, až ten druhý vystrčí ksicht.

Hrot šípu vykřísnu, ze zdi snopec jisker a stejně tak bolestný výkřik z chlápka hrdla, jak mu o skoro neměřitelný okamžik předtím rozseknul škraň. Až tak, že by mu šlo skrz otevřený líc spočítat stoličky. Ale to by museli zůstat všichni v klidu. Kam vletěl druhý šíp, netušil, pro založení třetího už mu zabiják nenechal prostor, a

naopak mu ho ještě více sebral, když poutníka tvrdě přirazil ramenem ke zdi. Zaleskla se čepel nože. Držel sokovu ruku levačkou, ale on byl mohutnější, a silnější, nůž se neúprosně přibližoval. Zbývaly chvilky, a tak vsadil na zákeřný způsob, jak se z života nevyhovující pozice vykrotit. Vrazil prsty volné ruky do rozšklebeného zabijákovy líce. Ihned se ozval bolestný řev, ale v porovnání s tím, co se rozléhalo o vteřinu později, to byl jen němý sten. Škubl, až se chlapova škraň roztrhla jako masitý lívanec. Nůž kovově zarachotil na podlaže, a úder na krk, který ihned následoval, koncert bolesti umlčel nadobro.

Stál v hlavní lodi kostela, mezi zpuchřelými, trouchnivějícími lavicemi posypanými zavátým jehličím. Luk ve svěšených rukou. Sledoval Slamáka, jak zbaběle drží pohublého chlapce s obličejem barvy hašeného vápna. Ten se třásl se strachy. K spánku měl příloženou jednu ze Sester. Bylo jasné, že pokud by vystřelil, nemine cíl. Za touto dvojicí, nalevo za oltářem, problikávala elipsovitá louže, lpící na zdi připomínající podivný gobelín. *Dveře* do jiného světa, pomyslel si poutník. Plameny ohně se od něj odrážely skoro jako od zrcadla.

„Zahod' ten luk, kurva!“ vyštěkl Slamák. Druhý revolver, jehož hlaveň byla také zdobena rytinami na motiv listů vinné révy, mu trčel z pouzdra u pasu.

„Když ho zabiješ, nikam se nedostaneš. Nevydrží to,“ odpověděl namísto dobrovolného odzbrojení vyrovnaným hlubokým hlasem. Potřeboval-li, dokázal svůj hlas zcela zbavit emocí. Ve skutečnosti však tušil, že kluk to má tak padesát na padesát. Což byly dobré šance, na to, v jakých sračkách se nacházel.

Ve sračkách se nacházeli oba, bubínek revolveru byl plně naládován náboji, ani jedna komora nezůstala prázdná.

„Ty se nikam nedostaneš! Když ho odflágnu, tak seš nahrenej. Zůstaneš tu a je celá věc vyřešená. Já to *dveřmi* stihnu, ty dvě, tři vteřiny mi budou bohatě stačit, než to spadne,“ uchechtl se.

„Kam vedou?“ pokoušel se chlápka, jemuž se na tvářích perlil pot, alespoň trochu rozptýlit.

„Co je ti po tom,“ odsekl. „Říkám, zahod' ten luk, doprdele, nebo tomu klukovi vystřelím mozek z hlavy!“ natáhl kohoutek.

Zpocené čelo, chvějící se ret, na němž se komíhala kapička potu ne a ne ukápnout. Klouby ruky držící revolver zbělané napětím. Natáhnutí kohoutku nebylo jen výhružným gestem, uvědomoval si poutník. *Slamák nebo chlapec*, rozhodoval o jejich životech.

„Máš v uších nasráno nebo co?!“ zatlačil chladnou hlavní chlapci na spánek. Kluk bolestně skroutil obličej. Trásl se jako zbitý pes.

Nebo obojí.

Dřík šípů spočíval mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Letky jej hladily na vnitřní straně dlaně. Svaly paží, trupu i zad v souhře spolupracovaly jako tisíckrát předtím. Napínal tětivu.

V předlouhé vteřině se Slamákovy zorničky rozšířily údivem. Chlapcovy strachem a vzápětí, jakýmsi uvědoměním bližícího se něčeho nevyhnutelného, ještě více potemněly.

Tětiva zadrnčela falší harfeníkovy rozladěné struny.

PRÁSK! Ohlušující hrom umlčel veškeré zvuky uvnitř kostela, jako hlas nesmlouvavého boha.

Ve vzduchu čpěl kordit, spálené vlasy. Děsivý dětský křik bolesti, zahryzávající se až do morku kostí.

Slamák rozhodil ruce a v podivné taneční piruetě ukročil dozadu. Z hrdla mu trčel šíp. V dávivé křeči chrstal karmín všude kolem, svou krví vysvěcoval zaprášený oltář po vzoru chování předního kacíře. V očích nevýslovné překvapení a vyhasínající světlo. Prsty šátral po kamenné desce svátosti v domnění poslední naděje záchrany vlastního života. Nehty zaskřípaly po žulovém oltáři, Slamák se svezl k zemi, zanechávaje za dlaněmi rudé čáry, krvavý sliz za dvěma bílými masitými slímáky. Naposled sebou zaškubal, z jeho kalhot skrze povolený svěrač syčel ucházející vzduch.

Chlapec stále řval pištivým hlasem, div si nevykřičel hrdlo. Dlaně přitisknuté k uším a z poza toho, u nějž měl před chvílí hlaveň revolveru, mu vytékala krev.

Křik přestal, jako když utne.

Poutník jej pozoroval, chlapce, který němě těkal pohledem mezi ním a mužem, co pozbyl slaměný klobouk. Do jeho krempy se už zakusovaly první plamínky. Možná také uvažoval nad štěstím nebo snad zázrakem, že náboj ve zbrani selhal. Podruhé během několika posledních dní.

Rozběhl se, přeskočil ohniště a v objetí přitiskl tvář k poutníkovu koženému kabátu.

Sám stál nehnutě. Po chvílce nadzvedl dlaň, jako by chtěl kluka pohladit po vlasech, ale kousek nad temenem se ruka zastavila. Neudělal to.

Plameny poskakovaly v rytmu tanečnicků z pradávných časů, jejichž stíny je napodobovaly na stěnách svatostánku.

„Ta, co k tobě mluvila zpěvným jazykem, Kana, mi pověděla, že také dokážeš otevřít *dveře*.“ Klep, KLEP, zaťukal na čepel stříbřitého stiletta, kterého se bez jakéhokoli odmlouvání zřekl světitel, co včerejšího večera pozbyl slaměnou korunu

Chlapec neodpovídal. Vlastně na muže s revolvery vůbec nereagoval.

„Kana mi pověděla, že dokážeš otevřít *dveře*,“ zopakoval hlasitěji.

Tentokrát už zbystřil, ale aby rozuměl, musel k muži nastavit druhou tvář. Na pravé ucho včera ohluchl. Němě přikývl.

„Hledám...“

„Já vím,“ skočil mu do řeči černovlasý kluk s obličejem, co si v posledních letech tolik odvykl potkávat slunce.

Poutník mlčel.

„Chlápek se slamákem se o ní zmiňoval a přinutil mě, abych mu *dveře*, o kterých mluvíš i ty, otevřel. Jmenuje se Janina – Dívka s kopím.“